

kuční soud se žádá, by exekuci zastavil a všechny již provedené exekuční úkony zrušil, nežaloval žalobce o náhradu škody, jež prý mu, jak nyní tvrdí, byla způsobena tím, že žalovaný učinil návrh na povolení exekuce jménem firmy Š., ačkoliv firma tehdy již neexistovala a žalovaný tedy již nebyl jejím zmocněncem a tudíž povolení exekuce zavinil, nýbrž podal proti povolení exekuce námitky, které ovšem mohly směřovati jen proti vymáhajícímu věřiteli, nikoli však proti právnímu zástupci, který návrh na povolení exekuce neučinil jménem vlastním, nýbrž jménem cizím, jak správně dolíčil již odvolací soud. Při tom jest naprosto vedlejší, zda tu vymáhající věřitel ještě byl, či již nebyl, jelikož z toho, že tu již nebyl, plynulo by jen, že námitky ve smyslu § 35 pokud se týče 36 ex. ř. nemohly býti proti němu podány, nikoliv však, že by mohly býti podány proti osobě, která není a nebyla vymáhající věřitelkou. Nejde proto o otázku, kdo neplatnost, správně patrně povolení exekuce zavinil, ano, jakž dolíčeno, o náhradu škody nebylo žalováno, a v důsledku toho ani o otázku oprávnění žalovaného ve sporu o náhradu škody, nýbrž o otázku jeho oprávnění ve sporu o neplatnost (nepřípustnost) exekuce, která jak uvedeno, odvolacím soudem byla rozřešena správně. Výtka neprávnického právního posouzení věci jest tudíž neopodstatněna. Ale bezdůvodná jest i další výtka, že odvolací soud odmítl řešiti otázku, jak dalece žalovaný vedl exekuci bez řádné plné moci, pokud se týče jako falsus procurator, a nezabýval se příslušnými vývody odvolacího spisu, a jest naopak souhlasiti s tímto postupem odvolacího soudu, ano, jak opět již bylo řečeno, z důvodu náhrady škody nebylo žalováno, a změna žaloby, na níž se napadený rozsudek zakládá, a zejména tedy změna žalobního důvodu v oprávněném řízení ani se svolením odpůrcovým není dovolena (§§ 483 třetí odstavec a 513 c. ř. s.).

Čís. 10309.

Kdo se nabídl dodati určité zboží za určitou cenu s tím, že s touto cenou zůstává ve slově do určitého dne, byl povinen dodati nabízené zboží za nabídnutou cenu na každou objednávku, učiněnou do stanoveného dne.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, Rv I 1906/29).

Žalovaná strana zavázala se dodati žalobkyni sírové cadmium za cenu po 62 Kč za 1 kg platnou až do 20. listopadu 1928, žalující strana tuto nabídku přijala a objednala dne 16. listopadu 1928 podle původní nabídky za cenu po 52 Kč za 1 kg 500 kg sírového cadmia. Ježto se žalovaná zdráhala zboží dodati poukazujíc k překotnému stoupnutí jeho ceny, domáhala se žalobkyně žalobou, o níž tu jde, by žalovaná byla uznána povinnou dodati jí 500 kg sírového cadmia zaručeně čistého, jakosti podle pokusné zásilky za cenu po 52 Kč za 1 kg. O b a n í ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud první stolice dovodil správně z korespondence, že žalovaná nabídku v do-

pise ze dne 23. října 1928 učinila bez obmezení na určité množství nabízeného zboží a zavázala se k ceně po 52 Kč za 1 kg až do 20. listopadu 1928. Opačné tvrzení žalované, že splnila závazek dodávkou 150 kg síranu, uvedeného v objednávce ze dne 26. října 1928, jest vyvráceno již vlastní její korespondencí, neboť zejména svým dopisem ze dne 29. října 1928 vyslovila naději, že ji bude žalobkyně i v jiných chemikáliích zaměstnávat, v dopise ze dne 19. listopadu 1928 vysvětluje žalobkyni stanovení ceny za 52 Kč za 1 kg tím, by se dostala do obchodního spojení se žalobkyní, v dopise ze dne 23. listopadu 1928 vysvětluje, že, kdyby byla žalobkyně 26. října 1928 objednala 500 kg anebo 1000 kg síranu, byla by je dodala, poněvadž se tehdy ještě mohla laciněji krýtí v potřebě kovu cadmia, a že jí jde o to, by i nadále zůstala v obchodním spojení se žalobkyní. Tím podle obsahu korespondence jest prokázáno, že šlo žalované firmě od prvopočátku o to, by přišla do stálého obchodního spojení se žalobkyní, by žalobkyně u ní činila objednávky, a že se právě pro tyto objednávky síranu zavázala k ceně po 52 Kč za 1 kg až do 20. listopadu 1928 bez obmezení na množství objednávek. Tomu nasvědčuje i to, že žalovaná již po dodání objednaných 150 kg síranu dopisem ze dne 12. listopadu 1928 žalobkyni vyrozuměla o rapidním stoupání cen kovu cadmia a o tom, že zvyšuje proto i cenu síranu na 68 Kč za 1 kg, neboť, kdyby bylo bývalo skutečně šlo jen o dodávku oněch 150 kg síranu na úplné splnění nabídky, nebyla by měla žalovaná firma důvod po skončení obchodu upozorňovati, že další objednávky chce vyřizovati jen po 68 Kč za 1 kg. Proto správně posoudil soud první stolice věc, zdůrazniv, že oferta ze dne 23. října 1928 byla jen co do času do 20. listopadu 1928 obmezena a že tedy žalovaná v době té touto ofertou pro objednávky a tedy i pro spornou objednávku byla vázána.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná nabídla žalobci dopisem ze dne 23. října 1928 kademnatý síran kilo po 52 Kč, prohlásivši při tom výslovně, že s touto cenou zůstává ve slově do 20. listopadu 1928. Tuto nabídku učinila žalovaná bez jakékoliv výhrady a zejména ji neomezila ani na určité množství nabízeného zboží ani na určitý počet objednávek. Z toho právem usoudily nižší soudy, že žalovaná byla povinna, dodati nabízené zboží za ujednanou cenu po 52 Kč za 1 kilo na každou objednávku, učiněnou v mezích nabídky, t. j. do 20. listopadu 1928, a tedy také na objednávku ze dne 26. října 1928, znějící na 500 kg nabízeného zboží. Co pohnulo žalobce k této další objednávce, jest nerozhodné, a nezáleží proto ani na tom, zda žalobce zboží potřeboval, či nepotřeboval, a zda je snad objednal jen proto, že ceny zboží stouply, což ostatně v obchodním životě by nebylo ničím neobvyklým a jistě by se nepřišlo zásadě víry a věrnosti při obchodování, jak mylně míní dovolání. Že žalobce chtěl jen vykořistiti stoupání cen na úkor žalované strany, nebylo přednesem v první stolici náležitě opodstatněno. Naopak žalovaná firma uznává

v dopise ze dne 23. listopadu 1928 u žalobce možnost objednávky i 1000 kg síranu. Pravdu má dovolání v tom, že žalovaná dopisem ze dne 12. listopadu 1928 učinila novou nabídku, ale to na věci nic nemění, anato tato nová nabídka žalobcem nebyla přijata a žalovaná původní nabídku ze dne 23. října 1928 jednostranně, tudíž ani novou nabídkou ze dne 12. listopadu 1928 nemohla zbavit závaznosti.

Čís. 10310.

V případech, ve kterých věci byly dosud ve věřitelově moci, ale věřitel k nim neměl věcného práva, lze zřídit zástavní právo prohlášením, že věřitel bude věci držeti mocí zástavního práva (traditio brevi manu), a to jak u věcí, jež mohou býti vzaty v úschovu, tak u věcí, jež nepřipouštějí hmotné odevzdání.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1930, Rv I 1915/29).

Žalobce P. opravoval roku 1927 auto Josefa H. Usnesením ze dne 5. listopadu 1927 byla žalobci povolena exekuce zabavením, úschováním a prodejem tohoto auta. Již před tímto dnem bylo auto zabaveno pro pohledávku Ludvíka K-a. Auto bylo dne 2. února 1928 ve veřejné dražbě prodáno. Při rozvrhu nejvyššího podání uplatnil žalobce smluvní zástavní právo i právo zadržovací předcházející exekucním zástavním právům. Byv poukázán s odporem proti příkázání nejvyššího podání Ludvíku K-ovi na pořad práva, domáhal se na Ludvíku K-ovi žalobou, o niž tu jde, zjištění, že mu (žalobci) přísluší smluvní zástavní právo a právo zadržovací předcházející exekucním zástavním právům k automobilu a že žalobci přísluší před žalovaným podíl na výtěžku za exekučně prodaný automobil. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud se týče smluvního práva zástavního, vyžadují §§ 451 a 452 obč. zák. jednak právní důvod práva zástavního, jednak, ano šlo o věc movitou, by se stalo její odevzdání za účelem zřízení smluvního zástavního práva buď ve smyslu § 426 obč. zák. neb § 427 obč. zák. Jest tudíž zapotřebí buď hmotného odevzdání neb odevzdání znamením. Odevzdání ve smyslu § 428 obč. zák., zejména traditio brevi manu, pokud se týče constitutum posesorium jest při zástavním právu vyloučeno. Zjištěno jest, že auto přišlo k žalobci k lakování, k opravě. Neocitlo se tudíž u žalobce proto, by mu bylo dáno do zástavy. Zjištěno jest dále, že svědek Josef H. nedal nikdy P-ovi auto do zástavy, aniž s tím souhlasil, a že nebyla o zástavě vůbec řeč. Dále jest zjištěno, že P., když ho H. za nějaký čas žádal o zápůjčku 3.000 Kč, mu tyto peníze zaslal a současně mu vzkázal, že si nechá vůz v zástavě. I kdyby bylo pravdivým, že svědek H. s ponecháním auta v zástavě P-ově dodatně souhlasil, pokud se týče, že se později podle seznání P-a vyjádřil k němu slovy: »Nepotřebujete se bát o peníze, máte vůz v zástavě«, neb »Mějte vůz tak dlouho, dokud vám nezaplatím«, nelze v těchto výrocích spatřovati odevzdání auta do zástavy, neboť není to